

Вольга Караткевіч Нага як аб'ект асіміляцыі

Ёй наступілі на нагу. На еўрапейскую нагу, якая адпачывала ў кампаніі якаснай скуры чаравіка фірмы „Габар“. На дагледжаную нагу, якая матава-шляхетна паблісквала ў калготцы „Омса“. На класічную нагу — 37,5 памеру. На стрыманую нагу, якая перабывала зусім побач са сваёй больш удалай кампаньёнкай у хадзе. На сціплую нагу, якая ніколі пад сталом не пагладжвае нажышчу ў шэра-карычнева-балотнай калашыне. На гладкую нагу, якая тусуецца далёка не з кожным валасатым сцягном супрацьлеглага полу. На загарэлую нагу, якая прынцыпова прымае сонечныя промні далёка ад неакрэсленага Крыму. На рухавую нагу, якая добра ведае, дзе гандлююць фірмовымі таварамі, а дзе падробкай. На гуманістычную нагу, якая ніколі нервова не дрыгаецца ад прысутнасці ў тралейбусе спатнелых суграмадзянаў. На педагогічную нагу, якая нават пры вялікай спакусе не цягнецца да дупкі пляменніка-падшыванца. На дэмакратычную нагу, якая не выбірае роўных дарожак, а мужна шлёпае па агульнапрынятых лужынах. На разважлівую нагу, якая часцяком дзівіцца: чым там галава займаецца — столькі нязведанага, неабходжанага! На спартыўную нагу — падрыхтаваную да шматкіламетровых шэсцяў. На суверэнную нагу ля камерцыйнага шапіка ў цэнтры сталіцы суверэннай Бацькаўшчыны. На нацыянальна скіраваную нагу, якая імгненна рэагуе на народжаныя спакутаванымі мазгамі адраджэнскія шляхі. Наступілі на чуйную жаночую нагу.